

תדפיס תצהיר

אני הח"מ, ר' א' ת.ז., לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני יליד שנת 1978, תושב מ.פ. חאן יונס. מזה כשנתיים, אני משרת ברמאללה במשטרה הפלסטינית.
2. בתאריך 30.03.02, בשעות הבוקר, נעצרתי, יחד עם רבים אחרים, על ידי כוחות צה"ל ברמאללה.
3. עם מעצרנו, נדרשנו לרוקן את כל הדברים בכיסינו ולהניח אותם בצד. הוצאתי שני טלפונים סלולריים, ת.ז. וכן 150 ₪ שהיו עימי. לאחר מכן החיילים ערכו חיפוש על גופנו.
4. החיילים אזקו את ידינו מאחורי הגב באזיקים מפלסטיק ולקחו אותנו לחצר בית ספר, שם כיסו את עינינו והושיבו אותנו על הרצפה.
5. האזיקים הודקו יתר על מידה על ידיי. זרימת הדם בידיי נחסמה, דבר שגרם לכאבים עזים, במיוחד לאור העובדה שסבלתי משבר ביד ימין (בשתי האצבעות) מלפני המעצר.
6. התלוננתי בפני החיילים על הכאבים העזים כתוצאה מהידוק היתר של האזיקים אך לא זכיתי לכל התייחסות. כשצעקתי מכאבים, ניגשו אליי החיילים, הסתכלו על ידיי אך לא עשו דבר.
7. כך הלכו וגברו כאביי וצעקותיי משך כארבע שעות. לאחר מכן, הגיע חייל, תפס אותי בצוואר והוביל אותי לאחת הכיתות בתוך בנין בית הספר.
8. המשכתי לצעוק מכאבים. שתי כפות ידיי הכחילו. בסופו של דבר, אחד החיילים שראה את ידיי, חתך את האזיקים ושוב אזק את ידיי אך הפעם מקדימה ובאופן שלחץ פחות על ידיי.
9. לאחר מכן, בשעות אחה"צ, נלקחנו למחנה הצבאי בית אל. היינו הרבה אנשים. הושיבו אותנו על האדמה.
10. היה לילה גשום וקר. היינו כאמור קשורים באזיקים ועינינו היו מכוסות. גשם חזק ירד עלינו והרטיב אותנו. ניסיתי ככל שיכולתי לכסות את התחבושת שכיסתה את ידי הפגועה מפני מי הגשם מחשש לדלקות אך ללא הועיל.
11. כך נשארנו כל אותו לילה וכן למחרת כל היום עד לשעות אחה"צ. הקור העז, הגשם והאזיקים לא אפשרו לנו לישון. משך שעות ארוכות אלה, לא קיבלנו מזון או סיגריות. נדרשנו לשבת עם הראש כלפי מטה. בכל פעם שמישהו היה מרים את הראש, הוא היה נחשף לקללות ומכות.
12. בקשותינו למי שתייה נענו באופן חלקי, תלוי בחסדיו של החייל בסביבה. רוב בקשותינו לעשות את צרכינו לא נענו, לפחות לא תוך זמן סביר. לעיתים ולאחר מספר בקשות, היו מאפשרים לנו לעשות את צרכינו.
13. לא היה כל חדר שירותים ועשינו את צרכינו בחיק הטבע. כמובן שלא היה נייר טואלט או אמצעי היגיינה אחר.
14. למחרת נלקחתי לחקירת שב"כ. במהלך החקירה, ביקשתי טיפול רפואי בידי השבורה. החוקר קרא לאחד החיילים. חשבתי שהוא אמור ללוות אותי לטיפול רפואי. בדרך החייל

- לחץ על אצבעותיי הפגועות תוך שהוא מעיר בכעס: "אתה רוצה רפוא?" אך טיפול רפואי לא קיבלתי.
15. לאחר מכן, נלקחתי למחנה עופר סמוך לביתוניה. במחנה עופר, הוכנסתי יחד עם כחמישים עצורים אחרים, לאוהל. במחנה שחררו את ידינו מהאזיקים והסירו את הכיסוי מעל עינינו.
16. בערב הראשון, זכיתי לארוחה ראשונה, לאחר יותר מיומיים תמימים ללא מזון. כל עצור קיבל חצי מצה, נתח חזה עוף (שניצל) וכן תפוח עץ לכל 3 עצורים. חתיכת השניצל הייתה קפואה לחלוטין באופן שנאלצנו להמתין עד שתפשיר כדי שיהיה אפשר לאכול אותה! האוכל לא היה מספק ונשארנו עם תחושת רעב.
17. עוד בלילה הראשון, חסרו שמיכות ומזרונים. התלוננו על כך באמצעות השוויש (אחד העצורים שמתווך בין העצורים לצבא) אך נענינו כי יהיה עלינו להמתין על למחרת בבוקר.
18. הוחזקתי במחנה משך כעשרה ימים עד לתאריך 9.04.02. התנאים במחנה היו קשים ובלתי אנושיים. ברור כי האחראים על המחנה התעלמו והזניחו את צרכינו הבסיסיים כבני אדם כפי שיפורט להלן.
19. השינה באוהלים, בקור ששרר באותם ימים ובגשמים העזים ביותר, הייתה קשה ביותר. מעט המזרונים שסופקו היו דקים כך שחשנו היטב את האדמה הקשה. המחסור במזרונים ושמיכות אילץ אותנו לישון בצפיפות. בנוסף מי הגשמים החזקים חדרו מבעד לבד האוהלים, דבר אשר צמצם עוד יותר את כמות המזרונים והשמיכות שאפשר היה להשתמש בהם.
20. קיבלנו שלוש ארוחות ביום. לארוחת בוקר, קיבלנו: קופסה אחת של גבינה לבנה או חומוס שאמורה להספיק לשמונה אנשים, מצה (ולפעמים שתיים) לכל עצור, תפוח לשני אנשים או יותר. המעשנים קיבלו 4-5 סיגריות ליום. לארוחת צהרים, קיבלנו חתיכת שניצל (חזה עוף) קפואה, מצה וכן חתיכת עגבניה. יצוין שהשניצל היה תמיד קפוא, לאחר שפשוט הוצא מהמקפיא כך שהיינו ממתנינים מספר דקות עד שהקרח יפשיר כדי שיהיה אכיל!
21. בערב קיבלנו לסירוגין קופסת גבינה או חתיכת שניצל כמו בשתי הארוחות האחרות בתוספת מלפפון או פרי שחולק בין מספר אנשים. ברצוני לציין שוב כי הארוחות לא היו מספקות ואחרי האוכל תמיד נותרנו רעבים. הארוחות לא הוגשו בצלחות אלא בקערות קטנות. לא הוגש כל סכ"ם אף לא מפלסטיק, כך שאכלנו עם הידיים. כמובן שלא היה קפה, תה או כל משקה אחר חוץ ממים.
22. נראה כי כמות האוכל שהוגשה, איכות האוכל ותנאי ההגשה היו אמורים לשמור אותנו בחיים ותו לא.
23. תנאי ההיגיינה שסופקו היו גרועים אף הם. אומנם היו שלושה תאי שירותים אך הם היו מטונפים ביותר ובחלקם המים לא זרמו. בנוסף לא סופק כל נייר טואלט.
24. היו גם שלושה חדרי רחיצה, אך לרוב המים היו קרים. לעתים היו מים פושרים אך אף פעם לא מים חמים. אני מבקש להזכיר כי זה היה שבוע קר וגשום מאוד. יצוין כי לא סופקו כל בגדים להחלפה (בגדים תחתונים ואחרים) כך שנשארנו לבושים, משך כל תקופת המעצר, באותם בגדים שנעצרנו בהם! מגבת אחת סופקה, פעם אחת, לכל העצורים באוהל, קרי לחמישים איש!
25. מדי יום, הייתה לפחות ספירת עצורים אחת ולפעמים אף יותר ביום. במהלך הספירה, היינו נאלצים לשבת מחוץ לאוהלים על האדמה הרטובה בקור.
26. משך ימים אלה, היינו מנותקים מהעולם החיצוני. לא זכינו לביקורים חיצוניים כשלהם, גם לא של עורכי דין. כמובן שלא היו עיתונים, רדיו או טלוויזיה. בנוסף לתנאים הקשים

שתוארו, חיינו בחוסר וודאות לגבי גורלנו ולגבי מה שמתרחש בחוץ. חמור מכל לא ידענו מדוע אנחנו מוחזקים באותו מקום.

27. בנוסף, לי הייתה כאמור בעיה מיוחדת ביד והייתי זקוק לטיפול רפואי. אומנם באחד הימים הגיע רופא. הרופא אומנם שמע את תלונות העצורים אך הוא הסתפק בלחלק להם כמוסות לשיכוך כאבים. ביקשתי מהרופא שיחליף לי לפחות תחבושת. הרופא השיב כי אין ברשותו תחבושות להחלפה. נותרתי עם התחבושת הישנה עד לשחרורי.

28. לאחר עשרה ימים, נלקחתי יחד עם רבים אחרים סמוך למ.פ. קלנדיה שם שוחררנו. לא הוחזרו לנו תעודות זהות ופקדונות אחרים שנלקחו מאתנו. מאז אני שוהה במ.פ. קלנדיה. בהעדר תעודה מזהה ובמצב הנוכחי, אין לי כל אפשרות לצאת ממ.פ. קלנדיה.

29. ברצוני לסכם ולציין כי זוהי ללא ספק התקופה הקשה ביותר בחיי. מעולם לא חשתי כה מושפל ומבוזה. ימים שלמים של תחושות קור ורעב, בגדים מלוכלכים, העדר טיפול רפואי בסיסי וכיוב, כל אלה נטעו בי תחושה קשה שאינני זוכה ליחס כאל בן אנוש. יחס כזה אינו מתאים אפילו לבעלי חיים. משיחות עם עצורים אחרים עולה כי כך מרגישים עצורים רבים אחרים.

30. אף על פי שאין זה רלבנטי ברצוני לציין כי לא נמצאתי חשוד בעבירה כלשהי ובמהלך החקירה אף לא יוחס לי חשד כלשהו. עד היום אינני מבין מדוע נעצרתי מלכתחילה ומדוע היה צריך להחזיק אותי משך עשרה ימים במעצר.

31. הריני להצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי ותוכן תצהירי זה, אשר תורגם לי לערבית, אמת.

(-)

ה א

הנני מאשר בזה כי ביום 13.04.02 הופיע בפני עורך דין הישאים שבאיטה, במ.פ. קלנדיה, הנ"ל שזיהה עצמו בהצהרה ע"פ, שכן אין ברשותו ת.ז., ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

הישאים שבאיטה, עו"ד
מ.ר. 17362